

[Arne Christiansen]

som kan udgøre en trussel mod selve fællesmarkedets sammenhængskraft. Vi har jo set tilløb til dette.

Ved siden af analysen af de politiske aspekter er det derfor nødvendigt at koncentrere opmærksomheden om visse væsentlige sektorer inden for traktatsystemet, som det består i dag, inden for hvilke arbejdet bør foregå. Jeg tænker her på gennemførelsen af en fælles politik for industri, videnskabelig forskning og teknologisk fornyelse og også på en sideløbende harmonisering af den økonomiske politik. Jeg tænker her på tiltag, der kan fremme Fællesskabets internationale konkurrencedygtighed og dermed også give det en bedre funktion, når det gælder løsning af udviklingslandenes problemer.

Det finder jeg også i overensstemmelse med udenrigsministerens synspunkt, når han opstiller de forskellige kategorier af lande og fremhæver deres vurdering af Genscher-Colombo-planen. Her siges jo klart, at prøvesten for EF-samarbejdet og dets betydning for de europæiske befolkninger først og fremmest er konkrete resultater på de punkter, som står i forgrunden i industrilandenes aktuelle politik.

Det siges også, at det nuværende traktatgrundlag i en gruppe af lande anses for at være tilstrækkeligt til at befordre samarbejdet, hvis der er en politisk vilje til stede i samtlige medlemslande. Lad det være gentaget, at Danmark tilhører den gruppe af lande, der deler denne opfattelse. Så har vi efter min mening også en forpligtelse til at støtte enhver form for politisk initiativ og enhver form for igangsætning, så der kan komme mere dynamik i samarbejdet inden for traktaten, som stadig vil være det legale grundlag uanset Genscher-Colombo-planen, altså den europæiske akts indhold. Den er jo, som ministeren har sagt, kun en hensigtserklæring.

Jeg skal kun kort kommentere de enkelte punkter i denne plan, som af ministeren er klart og grundigt belyst.

Jeg vil gerne om Luxembourgforliget sige, at jeg betragter det som en del af den politiske hverdag og den politiske nødvendighed, som vi fortsat må leve med. Jeg vil dog advare mod misbrug af vetoretten ved at påberåbe sig vitale spørgsmål på områder, hvor man nok må sige, at de vitale interesser undertiden er svære at få øje på. Når dette forlig skal stå ved magt, må det være i hvert

enkelt lands interesse ikke at udhule dets betydning.

Med hensyn til relationerne mellem institutionerne – og her specielt Europa-Parlamentet, som også har været nævnt af de foregående talere – må det være rigtigt at støtte en naturlig politisk udvikling, der vil gøre Parlamentet til et folkeligt udspil over for et voksende bureaukrati i EFs institutioner.

Når det gælder det politiske samarbejde, er den formalisering, man tilstræber, ikke noget, der tilsigter at skabe en institution uden for traktaten, men simpelt hen kun et apparat, der sikrer en naturlig kontinuitet, det vil sige en fornuftig og pragmatisk arbejdsangang.

Jeg synes endelig, der er grund til at fremhæve, at dette, at man har opgivet Genscher-Colombo-planens tanker på det sikkerhedspolitiske område, ikke er ensbetydende med, at sikkerhedspolitiske drøftelser ikke fortsat kan finde sted, tværtimod. Her kan man følge Londonrapportens formuleringer med dens velkendte bemærkning om, at de militære og forsvarspolitiske aspekter inden for sikkerhedspolitikken ikke hører hjemme i EF, men naturligvis fortsat i NATO-samarbejdet. Man kunne ønske sig, at modstanderne ville skrive sig dette bag øret – så kunne der spares meget papir på Det ny Notat og andre steder.

Når det gælder kulturpolitikken, kan der anvendes mange definitioner på, hvad kultur er, men skal den udkrystallisere sig i et nærmere samarbejde, må det være det mellemstatslige samarbejde og ikke det overstatslige, der er tale om. Jeg har heller ikke kunnet læse det anderledes i de rapporter, der foreligger.

Til slut finder jeg det naturligt at fremhæve, at en positiv udvikling af et stadig snævrere europæisk samarbejde, som venstre gerne ser, ikke er noget, der skal trækkes ned over hovedet på Europas folk, men noget, som naturligt vil udvikle sig efter demokratisk politisk tradition. Derfor er der heller ingen grund til at angive et bestemt åremål for en formalisering af et sådant samarbejde. Det vil tværtimod snarere kunne virke hæmmende.

Jeg håber og er sikker på, at udenrigsministeren fortsat vil arbejde for, at de løbende drøftelser af den europæiske akt og dens afsluttende bestemmelser ender på en sådan